

ATHENS WORLD
POETRY FESTIVAL

Χέλεν Άιβορι | Helen Ivory
Μετάφραση: Κατερίνα Ηλιοπούλου
Επιμέλεια: Marija Dejanovic
Σχέδιο εξωφύλλου: Alberto Cruz
Σχεδιασμός: Ευθύμιος Γάλλος
Εκτύπωση: ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΑΕΒΕ Γραφικές Τέχνες
© 2023 Helen Ivory
& Athens world poetry festival
Ηρακλείτου 6, Αθήνα 10671
www.poetscircle.gr | info@poetscircle.gr

ISBN 978-618-5179-48-9

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

ATHENS ΔΙΕΘΝΕΣ
WORLD ΦΕΣΤΙΒΑΛ
POETRY ΠΟΙΗΣΗΣ
FESTIVAL ΑΘΗΝΩΝ

VERSOPOLIS
where
poetry
lives

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
HELLENIC MINISTRY OF CULTURE

Χέλεν Άιβορι
Helen Ivory
ποιήματα
poems

Μετάφραση
Κατερίνα Ηλιοπούλου

9^ο
Δεθνές Φεστιβάλ Ποίησης Αθηνών
Κύκλος Ποιητών
2023

6 **Constructing a Witch**
(Bloodaxe Books, October 2024)

Despite the Devil being conceived to direct human baseness away from our goodly selves, there has always been sin in the world. The Bible has it that woman is *the weaker vessel*, therefore her inferior ways could easily let the Devil into the house, and into her oh so corruptible body – and thus the story begins.

Helen Ivory's new collection *Constructing a Witch* fixes on the monstrous and the scapegoating of women and on the fear of ageing femininity. The witch appears as the barren, child-eating hag; she is a lustful seductress luring men to a path of corruption; she is a powerful or cantankerous woman whose cursing must be silenced by force.

These bewitching poems explore the witch archetype and the witch as human woman. They examine the nature of superstition and the necessity of magic and counter-magic to gain a fingerhold of agency when life is chaotic and fragile. In the poems of *Constructing a Witch* Helen Ivory investigates witch tourism, the witch as outsider, cultural representations of the witch, female power and disempowerment, the menopause, and how the female body has been used and misunderstood for centuries.

Παρά το γεγονός ότι ο Διάβολος έχει επινοηθεί για να κατευθύνει την ανθρώπινη κακία μακριά από τον ενάρετο εαυτό μας, πάντα υπήρχε αμαρτία στον κόσμο. Η Βίβλος λέει ότι η γυναίκα είναι το πιο αδύναμο δοχείο¹, επομένως οι κατώτεροι τρόποι της θα μπορούσαν εύκολα να αφήσουν τον Διάβολο να μπει στο σπίτι και στο ω τόσο επιρρεπές στην διαφθορά σώμα της – και έτσι ξεκινά η ιστορία.

Η νέα συλλογή της Helen Ivory [Χέλεν Άιβορι] *Κατασκευάζοντας την Μάγισσα*, επικεντρώνεται στην κατασκευή της γυναίκας ως τέρας και αποδιοπομπαίο τράγο και στον φόβο μπροστά στην γερασμένη θηλυκότητα. Η μάγισσα εμφανίζεται ως στείρα στρίγγλα, που τρώει παιδιά. Είναι μια λάγνα αποπλανήτρια που παρασύρει τους άντρες σε ένα μονοπάτι διαφθοράς· είναι μια δύστροπη γυναίκα που οι αισχρότητές της πρέπει να φιμωθούν με τη βία.

Αυτά τα μαγευτικά ποιήματα εξερευνούν το αρχέτυπο της μάγισσας και τη μάγισσα ως γυναίκα-άνθρωπο. Εξετάζουν τη φύση της δεισιδαιμονίας και την αναγκαιότητα της μαγείας ώστε να διατηρήσουμε έναν τόπο δυνατότητας, όταν η ζωή είναι χαοτική και εύθραυστη. Στα ποιήματα του *Constructing a Witch*, η Helen Ivory ερευνά τον μαγισσικό τουρισμό, τη μάγισσα ως απόβλητο άτομο, τις πολιτιστικές αναπαραστάσεις της μάγισσας, τη γυναικεία δύναμη και αποδυνάμωση, την εμμηνόπαυση και πώς το γυναικείο σώμα έχει χρησιμοποιηθεί και παρεξηγηθεί για αιώνες.

1 Η έκφραση προέρχεται από την Βίβλο του King James, η οποία είναι μια αγγλική μετάφραση της Αγίας Γραφής για την Εκκλησία της Αγγλίας που ξεκίνησε το 1604 και ολοκληρώθηκε το 1611.

I have become one of those women who goes about with a rattan carriage, salvaging women buried at crossroads or planted out in the woods. One of those women who reconstructs bodies, replacing ligaments with wire. The kind who mixes her own blood with the earth to bring swell to their bones. The kind of woman who tarries with the devil in the naughty light of day – why must we be occult? I hold up those rekindled women and we reel, we howl, and we shoot our filthy mouths off.

Έχω γίνει μια από αυτές τις γυναίκες που σέρνουν ένα καλαμέ-
νιο παιδικό καρότσι, και σώζω γυναίκες που είναι θαμμένες σε
σταυροδρόμια ή χωμένες μέσα στο δάσος. Είμαι μια από αυτές
τις γυναίκες που συναρμολογούν νεκρά σώματα, αντικαθιστώ-
ντας τις αρθρώσεις με σύρμα. Το είδος που ανακατεύει το αίμα
της με το χώμα για να γεμίσει τα κόκκαλά τους με μεδούλι. Το
είδος της γυναίκας που χασομεράει με τον διάβολο στο παιχνι-
διάρικο φως της ημέρας – γιατί να κρυβόμαστε στο σκοτάδι;
Κουβαλάω αυτές τις αναγεννημένες γυναίκες και σκουντου-
φλάμε, αλυχτάμε και γλώσσα μέσα δεν βάζουμε.

Carcass of rags
the dead-rat stink of old milk.
A beyond the pale beggar,
runt of the litter.

*

Gleaner of herbs
hallower of the compass.
Cunning hedge rider,
measurer of fire.

*

Midwife of shadows
low vixen with blood on its maw.
Deliverer of silence
to the henhouse.

*

Lighter than a bible,
priestly ink is gravity
beneath her flying feet.
Her body writes into the sky.

*

Κουφάρι από κουρέλια,
βαριά οσμή νεκρού αρουραίου
ξινισμένο γάλα.
Ζητιάνα κατάγλωμη,
το πιο καχεκτικό νεογνό στη φωλιά.

*

Συλλέκτρια βοτάνων,
υμνήτρια της πυξίδας.
Καβαλικεύει τους φράχτες,
ζυγίζει τις φλόγες.

*

Μαμή των σκιών
παμπόνηρη αλεπού
με ματωμένη μουσούδα.
Διανομέας της σιωπής
στο κοτέτσι.

*

Ελαφρότερη από την Βίβλο,
το μελάνι των παπάδων βαραίνει
τα ιπτάμενα πόδια της.
Με το σώμα της γράφει στον ουρανό.

*

12 Blended with the earth
she wears a moss cloak.
Some procure her remedies.
She is a scapegoat for bad luck.

*

A childless wraith
in a child's picture book.
The worst mother
man ever invented.

*

The method of kettling
troublesome women.
A peck of black pepper
in the milk-and-water blether.

*

Practitioner of forgotten ways;
of rituals, sayer of spells.
Barefoot earth-listener,
older than God or television.

Ένα με την γη
φοράει μανδύα από βρύα.
Κάποιοι παίρνουν τα ματζούνια της.
Αποδιοπομπαίος τράγος για την κακοτυχία.

*

Άτεκνο στοιχειό
σε παιδικά παραμύθια.
Η χειρότερη μητρική μορφή
που φαντάστηκε ο άντρας.

*

Μέθοδος εξάχνωσης
ενοχλητικών γυναικών.
Ο μαύρος κόκκος του πιπεριού
μέσα στο γάλα.

*

Πιστή ξεχασμένων τρόπων,
τελετουργιών, αυτή που ψιθυρίζει ξόρκια.
Ξυπόλητη ακροάτρια της γης,
πιο αρχαία από τον Θεό ή την τηλεόραση.

Black Phillip *The VVitch* 2015

I have marked you
at the gateway to the forest
inhaling the wildwood like medicine.

And I have sent the most velvet of hares
as a gift of my heart
to usher you from the burdensome world.

You have been the pious daughter –
washed your father's rags in the brook –
have you not earnt enough of god's grace?

Your parents bade you pray for light
while heaping shadows round your character –
harken as they brand you *witch*, without a lick of proof.

Come follow, I have such bounty for you.
There is always a little bloodshed
when a woman is born.

Σε έχω δει
στην είσοδο του δάσους
να εισπνέεις την οσμή των δέντρων σαν φάρμακο.

Και έχω στείλει τους πιο βελουδένιους λαγούς
ως δώρο της καρδιάς μου
για να σε γλιτώσουν από το άχθος του κόσμου.

Ήσουν η ευσεβής κόρη –
έπλενες στο ρυάκι τα κουρέλια του πατέρα σου –
δεν χόρτασες ακόμα τη Θεία χάρη;

Οι γονείς σου σε πρόσταξαν να προσευχηθείς για φως
ενώ σε κυκλώνουν από παντού οι σκιές –
άκου, τώρα σε σημαδεύουν σαν μάγισσα, χωρίς ούτε ένα
ψήγμα απόδειξης.

Έλα ακολούθησέ με, έχω τέτοια αφθονία για σένα.
Πάντα υπάρχει λίγη αιματοχυσία
όταν γεννιέται μια γυναίκα.

2 Η φράση ανήκει στο σενάριο της γνωστής σειρά του Netflix, όπου ο Black Phillip είναι η ενσάρκωση του διαβόλου.

Do you light from the skies in the blush of a bubble
your gown all glamoured with stars,
or does the earth spew you forth in a retch of red smoke?

Are you more peaches and cream or frog in a quagmire;
opiate stoned in a cradle of poppies
or rattled awake in the dash of a blizzard?

Are you gooder than good in a basket of good
unbinding the bad with your charming white wand,
or is your scandalous body the root of your power?

Are you a good witch, or are you a bad witch?

Γκλίντα η καλή μάγισσα, Ο μάγος του Οζ (1939)

Βγαίνεις λαμπερή από μια φυσαλίδα που σκάει στον ουρανό
το φόρεμά σου στολισμένο με αστέρια,
ή μήπως τινάζεσαι μέσα από την γη που ξερνάει κόκκινο καπνό;

Είσαι περισσότερο ροδάκινα με κρέμα ή βατράχι στον βάλτο;
μαστουρωμένη με όπιο σε λίκνο από παπαρούνες
ή σε πλήρη εγρήγορση από το ταρακούνημα μιας χιονοθύελλας;

Είσαι καλύτερη από καλή σε ένα καλάθι καλού
λύνοντας τα μάγια του κακού με το μαγικό σου το ραβδί,
ή μήπως είναι η δύναμή σου το σκανδαλώδες σου κορμί;

Είσαι καλή μάγισσα ή κακιά μάγισσα;

It was a wonder no one noticed when they cut the woman in half. Not from side to side, as they do in workaday cabaret acts, but straight down the middle. A perfect bisection. Making use of the smoke and mirrors left behind by the illusionist, she appeared, both of her, to walk away on two legs to two different locations.

One went home to her family and scrubbed down the hearthstones. The other stole deep into the woods and was presently joined by a cat with a murderous yowl.

When her stepchildren arrived quarrelsome, too late for dinner, stomping their muddy boots all through the house, she sent them out to the woods. Let her deal with them there, she thought. She stood in front of the mirror, smiling as crookedly as a good woman is able.

Παράξενο που κανείς δεν το πρόσεξε όταν έκοψαν τη γυναίκα στη μέση. Όχι από άκρη σε άκρη, όπως κάνουν στα συνηθισμένα νούμερα στο καμπαρέ, αλλά κάθετα στη μέση. Μια τέλεια εγκάρσια διχοτόμηση. Εκμεταλλευόμενη τον καπνό και τους καθρέφτες που άφησε πίσω του ο ταχυδακτυλουργός, κατάφερε, και τα δύο μέρη της, να απομακρυνθούν περπατώντας με δύο πόδια σε δύο διαφορετικές τοποθεσίες.

Η μία πήγε σπίτι στην οικογένειά της και σφουγγάρισε με ζέση το πέτρινο πάτωμα. Η άλλη κρύφτηκε βαθιά μέσα στο δάσος με συντροφιά μια γάτα με φονικό ουρλιαχτό.

Όταν τα θετά της παιδιά έφτασαν καβγαδίζοντας, καθυστερημένα για το δείπνο, κοπανώντας τις λασπωμένες μπότες τους σε όλο το σπίτι, τα έστειλε στο δάσος. Άσε την άλλη να τα βγάλει πέρα μαζί τους, σκέφτηκε. Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη, χαμογελώντας όσο διαβολικά μπορεί μια καλή γυναίκα.

And still the clickbait designed to pique a fever –
though clicking arrives you at a neighborly face
conjured up forensically.

She'd been six foot tall, according to her bones,
buried intertidally, like suicides,
pressed down by a stone to dam reanimation.

Such wickedness requires a belt and braces execution –
who's to say the devil will not wake her
to bring about more sickness to the fold?

A podcast now, and Lilias' confession, we learn,
is duplication of another peasant woman's admission,
some fifty years before:

The devil put one hand on the crown of my head
another on the soles of my feet
and claimed everything between as his.

Then you learn they lost her skull
a hundred years ago, and the image of her face
is drawn from photographs.

And her bones were gathered up as trinkets –
even wood from her coffin you can see in a museum
whittled to a walking stick, fancied up with silver.

Ακόμα και τώρα τσιμπάμε το δόλωμα της είδησης
αν και οδηγούμαστε ψάχνοντας σε μια ευγενική μορφή
που ανασυστήθηκε ψηφιακά.

Είχε ύψος ένα ογδόντα, σύμφωνα με τα κόκκαλά της,
θαμμένη στο όριο της παλίρροιας, όπως οι αυτοχείρες,
πλακωμένη με μια πέτρα που θα εμπόδιζε την επιστροφή της
από τους νεκρούς.

Τέτοια μοχθηρία απαιτεί προσεκτική εκτέλεση –
πώς να σιγουρευτείς ότι ο διάβολος δεν θα την ξυπνήσει
για να επιφέρει περισσότερη συμφορά στο ποίμνιο;

Από ένα podcast τώρα και από την εξομολόγηση της Λίλιας,
η οποία είναι αντιγραφή της ομολογίας μιας άλλης
αγρότισσας, περίπου πενήντα χρόνια πριν, μαθαίνουμε:

Ο διάβολος έβαλε το ένα χέρι στην κορυφή του κεφαλιού μου
το άλλο στα πέλματα των ποδιών μου
και διεκδίκησε τα πάντα ανάμεσά τους ως δικά του.

Μετά μαθαίνεις ότι έχασαν το κρανίο της
πριν από εκατό χρόνια, και η εικόνα του προσώπου της
αντλείται από φωτογραφίες.

Και τα κόκκαλά της τα συνέλεξαν σαν μπιχλιμπίδια –
ακόμα και το ξύλο από το φέρετρό της
έγινε μπαστούνι στολισμένο με ασήμι
μπορείς να το δεις σε ένα μουσείο.

I am naked in the rawest sense.
Clothes, then hair –
even in the most private of places –
ripped sore with a dirty blade.

This is their enquiry,
a science in God's name.
A proof of how Satan raked an owner's claw
across the parchment of my skin.

Nature marked me out, they said
Showed the dark one I was open for trade.
A blood red freckle here,
a stain the cast of a skull, on my behind.

If they cut into my heart
they would find a crucifix inverted
and my faithless womb would harbour a demon.
These were the facts of it.

They say it was the Devil had me
yet I sharp recall the human meat of man
and his beery breath up close.
The Devil wore a poacher's coat.

Είμαι γυμνή με τον ωμότερο τρόπο.
Από ρούχα και μετά μαλλιά –
ακόμα και στα πιο ιδιωτικά σημεία –
γδαρμένη σύριζα με μια βρόμικη λεπίδα.

Αυτή είναι η έρευνά τους,
μια επιστήμη στο όνομα του Θεού.
Μια απόδειξη για το πώς ο Σατανάς με μάρκαρε με τα νύχια του
πάνω στο δέρμα μου από άκρη σε άκρη.

Η φύση με σημάδεψε, είπαν.
Έδειξε στον σκοτεινό ιππότη ότι ήμουν του σιναφιού.
Μια κόκκινη φακίδα εδώ,
ένα σημάδι στο σχήμα ενός κρανίου, στα οπίσθια.

Αν μου έβγαζαν την καρδιά
θα έβρισκαν έναν Εσταυρωμένο ανεστραμμένο
και η άπιστη μήτρα μου θα φιλοξενούσε έναν δαίμονα.
Αυτά ήταν τα γεγονότα.

Λένε ότι με είχε κάνει δική του ο Διάβολος
όμως εγώ θυμάμαι καθαρά την ανθρώπινη σάρκα του άντρα
και το χνώτο του που μύριζε μπύρα πάνω μου.
Ο Διάβολος φορούσε παλτό λαθροθήρα.

*The human body and not the steam engine,
and not even the clock, was the first machine
developed by capitalism.*

Silvia Federici, Caliban and the Witch

Cleanse yourself of incantations,
those superstitious acts employed
when taking beasts into the field –
you cannot sing grass sweet.

Nor can you cajole the rain to fall
or placate some green spirit of the fields
to augment propagation.
You have no power but in your arms.

It is understood that hags exist
who'll feast upon a suckling's flesh.
There are occult doings in alleyways –
mixed potions of wild wormwood and such.

Trust not your women with their bodies –
the unproductive womb is a sin,
and furthermore, a hindrance to progress:
we need more small hands to scare away the crows.

*Το ανθρώπινο σώμα και όχι η ατμομηχανή,
και ούτε καν το ρολόι, ήταν η πρώτη μηχανή
που αναπτύχθηκε από τον καπιταλισμό.*

Silvia Federici, Ο Κάλιμπαν και η Μάγισσα

Απαλλάξου από τα ξόρκια,
εκείνες τις δεισιδαιμονίες που χρησιμοποιούσες
για να πιάνεις άγρια ζώα στους αγρούς –
τα στάχια δεν θα δέσουν επειδή τους τραγούδησες.

Ούτε μπορείς να ξεγελάσεις την βροχή για να πέσει
ή να κατευνάσεις κάποιο πράσινο πνεύμα των αγρών
να αυξήσει τη σοδειά.
Δεν έχεις άλλη δύναμη παρά μόνο τα μπράτσα σου.

Πάντως ακόμα υπάρχουν κακιές μάγισσες
που θα κατασπάραζαν ένα νεογέννητο
πράγματα σκοτεινά μαγειρεύονται μες στα σοκκάκια –
μαγικά φίλτρα άγριας αψιθιάς και τέτοια.

Μην εμπιστεύεστε τις γυναίκες σας με το σώμα τους –
η μήτρα που δεν γεννοβολά είναι αμαρτία,
και επιπλέον, εμπόδιο για την πρόοδο:
χρειαζόμαστε περισσότερα μικρά χέρια για να διώξουμε
μακρυνά τα κοράκια.

*b. 1632 Norwich England d. 1692 Salem,
Colony of Massachusetts*

She strides dead through the centre of Witch City
past the statue of Elizabeth Montgomery
with its cute nose and spurious broom;
she strides out in her Paragon Bodice
gaudy as blood on God's laundered sheets.

He sees her, Judge Corwin, that slatternly Eve
titivating her ribbons in the dress shop window.
And all about, uncivilly walking in streets on the Sabbath –
the Eves; uncovered hair, tattooed naked arms.
They ought to be stripped and whipped raw.

Their spectres never meet – that is, she is oblivious to him.
If a candle burns blue, she doesn't see it
so rapt is she in the fire of the living.
He levels his hat against this meddling tempest.
His collar is tight on his neck, these days.

γ. 1632 Νόργουιτς Αγγλία, π. 1692 Σάλεμ,

Αποικία της Μασσαχουσέτης

Νεκρή διασχίζει το κέντρο της Πόλης των Μαγισσών
περνά από το άγαλμα της Ελίζαμπεθ Μοντγκόμερι³
με τη χαριτωμένη μύτη της και την ψεύτικη σκούπα.
βγαίνει με το ταφταδένιο φόρεμά της
φантаχτερό σαν το αίμα στα πλυμένα σεντόνια του Θεού.

Τη βλέπει, ο δικαστή Κόργουιν, εκείνη την ατημέλητη Εύα
να διορθώνει τις κορδέλες της στη βιτρίνα του καταστήματος.
Και να αλωνίζει ασύστολα περπατώντας στους δρόμους
το Σάββατο –
οι Εύες: ξέπλεκα μαλλιά, γυμνά χέρια με τατουάζ.
Θα έπρεπε να ξεγυμνωθούν και να μαστιγωθούν αλύπητα.

Τα φαντάσματά τους δεν συναντιούνται ποτέ – δηλαδή,
εκείνη τον αγνοεί.
Αν στη φλόγα του κεριού τρεμοπαίζει ένα πνεύμα εκείνη
δεν το βλέπει
τόσο αρπαγμένη είναι από τη φωτιά των ζωντανών.
Εκείνος ισιώνει το καπέλο του ενάντια σε αυτή την ενοχλητική
καταιγίδα.
Το κολάρο του τον σφίγγει στο λαιμό, εκείνες τις μέρες.

3 Δημοφιλής ηθοποιός που έπαιζε την (καλή) μάγισσα Σαμάνθα στην τηλεοπτική σειρά Bewitched (1964-1972).

Someone picked the moon to be your avatar.
Swooned up on your beauty
he invented the metaphor for the fulgent,
unreachable conundrum of your presence.

When he got a grip on gravity, he blathered on
about the heady dance of earth and moon
in each other's gravitational pull.
He'd set himself up as *the earth*, of course.

His ardour in your maiden and your mother days
was resolute, but as you *waned* (his word)
he could only see the *carrion* (that old word for crone)
scraping dead flesh off the underpass.

A goddess is a goddess is a goddess;
why rename her as she orbits you, oh earth?
And if she appears all *dark of the moon*
it is because your rotation is too fast.

The moon's path around the earth is widening
by the wingspan of a wood nymph moth, each year.
Perhaps it's finally time to take a hint.
It seems she'd rather lay her bets on emptiness.

Κάποιος επέλεξε το φεγγάρι να είναι η ενσάρκωσή σου
Λιγωμένος από την ομορφιά σου
επινόησε τη μεταφορά για το ακτινοβόλο,
απρόσιτο αίνιγμα της παρουσίας σου.

Όταν έπιασε το νόημα της βαρύτητας, άρχισε να φλυαρεί
για τον μεθυστικό χορό γης και φεγγαριού
το ένα μέσα στη βαρυτική έλξη του άλλου.
Είχε δώσει στον εαυτό του το ρόλο της γης, φυσικά.

Η θέρμη του στην πρώτη σου νεότητα και στα χρόνια
της μητρότητας
ήταν σταθερή, αλλά καθώς έφθινες (δική του λέξη)
μπορούσε να δει μόνο ένα κουφάρι (μια γριά καρακάξα)
νεκρή σάρκα που σέρνεται στο υπόγειο.

Μια θεά είναι θεά είναι θεά·
γιατί να την μετονομάσεις ενώ γυρίζει γύρω σου ω γη;
Κι αν φαίνεται σαν σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού
είναι επειδή η περιστροφή σου είναι πολύ γρήγορη.

Η πορεία του φεγγαριού γύρω από τη γη διευρύνεται
κάθε χρόνο, όσο το άνοιγμα των φτερών μιας πεταλούδας
της νύχτας.

Ίσως ήρθε επιτέλους η ώρα να καταλάβεις τον υπαινιγμό.
Φαίνεται ότι θα προτιμούσε να ποντάρει στο κενό.

*'Witches' and 'Whores':
The Far Right Is Already Celebrating the End of Abortion
vice.com, 3rd May 2022*

If you hold a gun to my head
if you wake and walk me night on night
if you prick my flesh with a bodkin
hunting down the witch's mark
if you crush my bones, skewer my tongue
claw off my breasts with an Iron Spider
if you bind my limbs
and drop me in the deepest lightless inland sea

if you practice all due process
in a court of law
and what remains of my breath is phantom
then, then you can take use of my womb.

Pull your trigger, plant your seed
grow all God's blond and shining children.

«Μάγισσες» και «Πόρνες»:
Η Ακροδεξιά γιορτάζει ήδη το τέλος της έκτρωσης
vice.com, 3η Μαΐου 2022

Αν με σημαδεύεις με ένα όπλο στο κεφάλι
αν με ξυπνάς και με βάζεις να κάνω πορεία τη νύχτα
αν μου τρυπήσεις τη σάρκα με ένα σουβλί
ψάχνοντας το σημάδι της μάγισσας
αν συνθλίψεις τα κόκκαλά μου, σουβλίσεις τη γλώσσα μου
ξεριζώσεις το στήθος μου με σιδερένιες αρπάγες
αν μου δέσεις τα άκρα
να με ρίξεις μέσα στη βαθύτερη μαύρη θάλασσα της ενδοχώρας

εάν ασκήσεις όλες τις δέουσες διαδικασίες
σε ένα δικαστήριο
κι αυτό που μένει από την ανάσα μου είναι ένα φάντασμα
τότε, τότε μπορείς να μου πάρεις τη μήτρα μου.

Τραβήξτε τη σκανδάλη σας, φυτέψτε το σπόρο σας
μεγαλώστε όλα τα ξανθά και λαμπερά παιδιά του Θεού.

All your life you've been expecting her to come rapping at your door. *Let me in let me in*, she pushes at the tender fabric of the shelter you'd assembled with your bare hands.

Don't you remember how they warned you about the woods? The woods are a darkly place, where you'll meet your darkly self and further ghastly things. Why did you go, why did you take your pretty light there? Why did you wear the woe-be-gone smock of the crone when you could have been spring-step in a bright yellow dress?

And now she's in your bath, skin draping from her bones. And now she's taking off her wedding ring, sliding it onto your finger with a gob of her spit.

Όλη σου τη ζωή την περίμενες να έρθει να σου χτυπήσει την πόρτα. Άσε με να μπω, άσε με να μπω, σπρώχνει το τρυφερό ύφασμα του καταφυγίου που είχες υφάνει με τα γυμνά σου χέρια.

Δεν θυμάσαι πώς σε είχαν προειδοποίησει για το δάσος; Το δάσος είναι ένα μέρος σκοτεινό, όπου θα συναντήσεις τον σκοτεινό σου εαυτό και άλλα φρικτά πράγματα. Γιατί πήγες, γιατί να φέρεις το όμορφο φως σου μέσα εκεί; Γιατί φόρεσες την θλιβερή ρόμπα της γριάς στρίγγλας όταν θα μπορούσες να είσαι ανοιξιάτικη με ένα λαμπερό κίτρινο φόρεμα;

Και τώρα είναι στην μπανιέρα σου, με το δέρμα της να κρέμεται από τα κόκκαλά της. Και τώρα βγάζει τη βέρα της, και την γλιστράει πάνω στο δάχτυλό σου με το σάλιο από την φτυσιά της.

... bees, it is a well-known fact, will forsake their hives
if touched by a menstruous woman;

Plinny The Elder, *The Natural History*.

It is never elegant to speak of blood.
A female body, tricked and out of whack
adjusts to wearing kindly black
to shroud the purpling of her clothes,
as menstrual fluid falls from her
too pell-mell for any shop-bought rags.

Not everyone is bold enough
to turn their menses into art;
to scriven gore across primed cotton board.
Some zigzag a passage through this cursed spell
with all the euphemisms
their red aunt instilled in them.

They are unreliable; leave work early –
say, twenty years too soon.
They become *a woman of a certain age*.
Who needs the foul embarrassment
of ageing female bodies in a public place?
Who really wants to be deprived of all that honey?

...είναι γνωστό πως οι μέλισσες, θα εγκαταλείψουν
τις κυψέλες τους εάν τις έχει αγγίξει γυναίκα
με εμμηνόρροια.

Πλίνιος ο Πρεσβύτερος, Φυσική Ιστορία

Δεν είναι ποτέ κομψό να μιλάς για αίμα.
Ένα γυναικείο σώμα, εξαπατημένο και ακατάστατο
προσαρμόζεται να ντύνεται ευγενικά στα μαύρα
για να καλύψει το κοκκίνισμα των ρούχων της,
καθώς ή έμμηνος ρύση αναβλύζει από αυτήν
ασυγκράτητη παρά τα πανιά ειδικά αγορασμένα για αυτό.

Δεν είναι όλες τόσο τολμηρές
να μετατρέψουν τα έμμηνά τους σε τέχνη.
Να γράψουν με αίμα πάνω σε ασταρωμένο βαμβάκι.
Κάποιες ψάχνουν ένα πέρασμα
μέσα από αυτό το καταραμένο ξόρκι
με όλους τους ευφημισμούς
που τους ενστάλαξε η κόκκινη θεία τους.

Είναι αναξιόπιστες· φεύγουν νωρίς από τη δουλειά –
ας πούμε, είκοσι χρόνια πιο νωρίς.
Γίνονται γυναίκες κάποιας ηλικίας.
Ποιος χρειάζεται την απαίσια αμηχανία
γερασμένων γυναικείων σωμάτων σε δημόσιο χώρο;
Ποιος πραγματικά θέλει να στερηθεί όλο αυτό το μέλι;

You sit inside yourself
and your body does its thing.
One minute it's a honeypot of oestrogen
the next, the head you had grown up with
is a crucible – and the words *flushes* and *flashes*
don't touch the sides of this urge
to run clear of this body.

The clothes in your wardrobe
carry a whisper of *mutton*
from a source buried deep inside language.
You smear *Lady Danger* on muttony chops
and everywhere advice on how to hide your arms –
heaven forfend you make a spectacle
of your collagen depletion.

Every night your hormones throw a party
you don't want to attend,
messing with the levels like a bad DJ.
You read that tinnitus is affected by oestrogen's jitterbug;
that not enough research has been done.
Your skin is a rubber doll plumped up with lava
that's stumbled into a cold store at 4am.

Κάθεσαι μέσα σου
και το σώμα σου κάνει τη δουλειά του.
Τη μια στιγμή είναι μια δεξαμενή οιστρογόνων
την επόμενη, το κεφάλι με το οποίο είχες μεγαλώσει
είναι μια κάμιнос – και οι λέξεις ανάθω και κορώνω
δεν μπορούν να αγγίξουν τα τοιχώματα αυτής της παρόρμησης
να απεκδυθείς αυτό το σώμα.

Τα ρούχα στην γκαρνταρόμπα σου
κουβαλούν έναν ψίθυρο προβατίνας
από μια πηγή θαμμένη βαθιά μέσα στη γλώσσα.
Αλείφεις κραγιόν πάνω σε παιδάκια προβατίνας
και παντού συμβουλές για το πώς να κρύψεις τα μπράτσα σου –
θεός φυλάξοι μην γίνεις θέαμα
της μείωσης του κολλαγόνου σου.

Κάθε βράδυ οι ορμόνες σου κάνουν πάρτι
στο οποίο δεν θέλεις να παρευρεθείς,
ανεβοκατεβάζοντας την ένταση σαν κακές DJ.
Διαβάζεις πως οι εμβοές επηρεάζονται από το ροκ εν ρολ
των οιστρογόνων.

Ότι δεν έχει γίνει ακόμα επαρκής έρευνα.
Το δέρμα σου είναι μια λαστιχένια κούκλα γεμάτη λάβα
που έπεσε σε έναν ψυκτικό θάλαμο στις 4 το πρωί.

There comes a point in every woman's life
when she transmutes into The Spirit of the Storm.
Why not grow snakes for hair,
conjure rain and lightning from your artful hands?

You've earned this wrath, don't squander it
on slapdash chores and sundry empty tasks
in the hollow of your living room –
get out and find a fitting auditorium.

They've been opining it for years
it should come as no surprise
when venom spouts forth from your breasts.
Lo! you are supreme, the most debauched of all bad mothers!

*Frederick Sandys*⁴, σχέδιο για ξυλογραφία 1860

Έρχεται ένα σημείο στη ζωή κάθε γυναίκας
όταν μεταμορφώνεται στο Πνεύμα της Καταιγίδας.
Γιατί να μην καλλιεργήσεις φίδια για μαλλιά,
να φέρεις βροχή και αστραπές με τα επιδέξια χέρια σου;

Κέρδισες αυτή την οργή, μην τη σπαταλάς
με τα μικροθελήματα και τις αδιάφορες δουλειές
μέσα στο κοίλο του σαλονιού σου –
βγες έξω και βρες ένα κατάλληλο αμφιθέατρο.

Το υποστηρίζουν εδώ και χρόνια
δεν πρέπει να αποτελεί έκπληξη
όταν βγαίνει δηλητήριο από το στήθος σου.
Ιδού! είσαι υπέρτατη, η πιο ακόλαστη από όλες τις κακές
μητέρες!

4 Γνωστός Άγγλος ζωγράφος που ανήκε στην σχολή των Προραφαηλιτών.

- 40 Helen Ivory is a poet, collage and shadow-box artist. Her fifth Bloodaxe collection is *The Anatomical Venus* (2019). She edits the webzine *Ink Sweat and Tears* and teaches creative writing online for the UEA/NCW. A book of mixed media poems *Hear What the Moon Told Me* is published by KFS, and a chapbook *Maps of the Abandoned City* by SurVision. Her work has been translated into Polish, Ukrainian, Spanish and Croatian as part of Versopolis. Her book *Wunderkammer: New and Selected Poems* (2023) is published in the US by MadHat Press. She was awarded Arts Council of England to research and write her next collection for Bloodaxe *Constructing a Witch* (2024) which focuses on the monsterring and scapegoating of women.

41

Η Helen Ivory είναι ποιήτρια και εικαστική καλλιτέχνης που δημιουργεί προθήκες (κουτιά) με την μέθοδο του κολλάζ. Η πέμπτη της ποιητική συλλογή από τις εκδόσεις Bloodaxe εκδόθηκε το 2019 με τίτλο «Η ανατομική Αφροδίτη». Επιμελείται το ηλεκτρονικό περιοδικό Ink Sweat and Tears και διδάσκει δημιουργική γραφή μέσω διαδικτύου για το UEA/NCW. Ένα βιβλίο μεικτών ποιητικών μέσων με τίτλο «Άκου τί μου είπε το φεγγάρι» θα εκδοθεί από τον εκδοτικό KFS και το ποιητικό φυλλάδιο με τίτλο «Χάρτες εγκαταλελειμμένων πόλεων» από τον SurVision. Ποιήματά της έχουν μεταφραστεί στα Πολωνικά, Ουκρανικά, Ισπανικά και Κροατικά μέσω του δικτύου Βερσόπολις. Το βιβλίο της «Wunderkammer: New and Selected Poems» θα εκδοθεί το 2023 στις Ηνωμένες Πολιτείες από τις εκδόσεις MadHat Press. Πρόσφατα κέρδισε την υποτροφία από το Arts Council της Αγγλίας με στόχο την έρευνα και την δημιουργία μιας ποιητικής συλλογής με θέμα τη θέαση της γυναίκας ως τέρατος και αποδιοπομπαίου τράγου στον δημόσιο λόγο. Η συλλογή αυτή με τίτλο «Κατασκευάζοντας την μάγισσα» θα κυκλοφορήσει το 2024.